

1. Ο Αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία “Οργανισμός Συλλογικής διαχείρισης και προστασίας Συγγενικών δικαιωμάτων των παραγωγών οπτικοακουστικών έργων ΣΥΝ.ΠΕ” με διακριτικό τίτλο ΔΙΑΣ είναι οργανισμός που αντιπροσωπεύει παραγωγούς εγχώριων οπτικοακουστικών έργων . Ουσιαστικώς αντιπροσωπεύει την παραγωγή εταιρεία ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ΑΕ., στο ρεπερτόριο της οποίας ανήκουν Ελληνικές κινηματογραφικές ταινίες. Σημειώνεται ότι ο άνω οργανισμός δεν καλύπτει το σύνολο του ελληνικού κινηματογράφου, αλλά το μικρότερο μέρος αυτού, αφού δεν περιλαμβάνονται έργα της FINOS FILM όπως και λοιπών παραγωγών που εκπροσωπούνται από τους παραγωγούς οπτικοακουστικών έργων ΕΡΜΕΙΑΣ και ΗΡΙΔΑΝΟΣ.

2. Ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι), έχει χορηγήσει άδεια λειτουργίας, σε τέσσερις (4) οργανισμούς που εκπροσωπούν παραγωγούς οπτικοακουστικών έργων: Στον Οργανισμό ΕΡΜΕΙΑΣ, στον Οργανισμό ΔΙΑΣ, στον Οργανισμό ΗΡΙΔΑΝΟΣ και στον Οργανισμό ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΑΕ.

3. Ο Οργανισμός ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΑΕ., με αγωγές που ήγειρε προ δεκαετίας περίπου εναντίον Ξενοδοχειακών επιχειρήσεων, ισχυριζόταν ότι τα μέλη του αποτελούσαν το σύνολο των εθνικής εμβέλειας ιδιωτικών ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών ALPHA, ANTENNA, ALTER , MACEDONIA TV, MEGA, STAR και ΣΚΑΙ, των οποίων τα οπτικοακουστικά έργα παραγωγής των ανωτέρω, **“αποτελούν την συντριπτική πλειοψηφία του συνολικού τηλεοπτικού προγράμματος που μεταδίδεται καθημερινά σε 24ωρη βάση, καλύπτοντας ημερησίως το σχεδόν συνολικό τηλεοπτικό χρόνο”**¹, όπως επί λέξει ανέγραφε κατά πανομοιότυπο τρόπο στις εναντίον των Ξενοδοχειακών επιχειρήσεων αγωγές του.

4. Σύμφωνα με το δημοσιευμένο στον ΟΠΙ (και ισχύον αμετάβλητα μέχρι σήμερα) αμοιβολόγιο του παραπάνω Οργανισμού, η καταβλητέα αμοιβή ανά δωμάτιο με συσκευή τηλεόρασης, καθοριζόταν και καθορίζεται ακόμα και σήμερα ετησίως ως εξής : για τα Ξενοδοχεία κατηγορίας Lux - 5 αστέρων σε 21 Ευρώ , για Ξενοδοχεία πρώτης κατηγορίας - 4 αστέρων σε 19 Ευρώ , για τα Ξενοδοχεία δεύτερης κατηγορίας και κάτω - 3 αστέρων και κάτω σε 17 Ευρώ. Επίσης προβλέπει για ξενοδοχειακές επιχειρήσεις που λειτουργούν λιγότερο από 6 μήνες το χρόνο , έκπτωση 25% των προαναφερόμενων ποσών.

5. Επί των αγωγών του Οργανισμού ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΑΕ. κατά Ξενοδοχειακών επιχειρήσεων, εκδόθηκαν δικαστικές αποφάσεις που προσδιόριζαν την καταβλητέα αμοιβή στο ύψος των 12 ή 13 ευρώ ,ήτοι αισθητά μειωμένα σε σχέση με το δημοσιευμένο από τα ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΑΕ. αμοιβολόγιο των 21€. Όμως η διάταξη του άρθρου 65 παρ 2 του ν. 2121/1993 καθορίζει ως αποζημίωση (λόγω αδικοπραξίας, ήτοι προσβολής του συγγενικού δικαιώματος) το διπλάσιο της αμοιβής που προσδιόριζε το δικαστήριο, με αποτέλεσμα οι Ξενοδοχειακές επιχειρήσεις που αντιδικούσαν, να αναγκάζονται να πληρώνουν περισσότερα χρήματα από το δημοσιευμένο αμοιβολόγιο.

6. Εξ αιτίας της διαμορφωθείσας κατάστασης και ιδίως εξ αιτίας της εφαρμογής της διάταξης περί διπλασιασμού της αμοιβής κατά τα ανωτέρω, αρχικά η Ένωση Ξενοδόχων Θεσ/κης συνήψε το από 18/3/2014 “Μνημόνιο συμφωνίας” , που προέβλεπε αμοιβή για

1 Τα παραπάνω αποτελούν επι λέξει αντιγραφή από τα πανομοιότυπα δικόγραφα που είχαν ασκηθεί εναντίον των Ξενοδοχειακών επιχειρήσεων.

τα Ξενοδοχεία 5 αστέρων 11 € (από 21 του αμοιβολογίου), για Ξενοδοχεία 4 αστέρων 9,5€ (από 19€ του αμοιβολογίου) , για τα Ξενοδοχεία 3 αστέρων 8,90€ (από 17€ του αμοιβολογίου) για τα Ξενοδοχεία 2 αστέρων 7,80€ (από 17€ του αμοιβολογίου) και για τα Ξενοδοχεία 1 αστέρα 7,00€ (από 17€ του αμοιβολογίου).

Σταδιακά, οι Ξενοδοχειακές επιχειρήσεις υπό το βάρος του διπλασιασμού της αμοιβής , εξαναγκάστηκαν σε συμβιβασμό και σύναψη σύμβασης άδειας δημόσιας εκτέλεσης, στην βάση του άνω μνημονίου.

7. Το Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο, παρ ότι είχε συνάψει μνημόνια συνεργασίας με δικαιούχους άλλων κατηγοριών (ΑΘΗΝΑ, ΑΕΠΙ, ΔΙΟΝΥΣΟΣ, GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ) , θεώρησε την αξίωση καταβολής αμοιβής από τους παραγωγούς οπτικοακουστικών έργων μη νόμιμη, άλλως εξόχως υπερβολική και καταχρηστική, για τούτο και το ΞΕΕ αποφάσισε και δεν συνήψε μνημόνιο συνεργασίας.

8. Προ ολίγων μηνών, ο “Οργανισμός Συλλογικής διαχείρισης και προστασίας Συγγενικών δικαιωμάτων των παραγωγών οπτικοακουστικών έργων ΣΥΝ.ΠΕ” με διακριτικό τίτλο ΔΙΑΣ, που αντιπροσωπεύει παραγωγούς εγχώριων οπτικοακουστικών έργων , με ρεπερτόριο ένα πολύ μικρό τμήμα του Ελληνικού κινηματογράφου, ξεκίνησε την άσκηση αγωγών εναντίον Ξενοδοχειακών επιχειρήσεων αξιώνοντας ετήσια αμοιβή ανά δωμάτιο Ξενοδοχείου με συσκευή τηλεόρασης με βάση το δημοσιευμένο αμοιβολογίο του ως εξής: για κατηγορία LUX 15 ευρώ , για πρώτη κατηγορία 10 ευρώ και για δεύτερη κατηγορία 8 ευρώ. Σημειώνουμε ότι αμοιβολογίο έχει δημοσιεύσει και ο συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης και Προστασίας Συγγενικών Δικαιωμάτων των Παραγωγών Κινηματογραφικών Έργων ΣΥΝ.Π.Ε.», με τον διακριτικό τίτλο «ΕΡΜΕΙΑΣ», το οποίο προβλέπει ετήσια αποζημίωση ανά δωμάτιο Ξενοδοχείου με συσκευή τηλεόρασης ως εξής: 5 αστέρων 15€ , 4 αστέρων 10€ , 3 αστέρων και κάτω 8€.

9. Από τα παραπάνω συνάγεται ότι εκτός του Οργανισμού Συλλογικής διαχείρισης ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΑΕ, στον οποίο οι πλείστες Ξενοδοχειακές επιχειρήσεις καταβάλουν αμοιβή μετά την δήλωσή του ότι τα οπτικοακουστικά έργα παραγωγής των μελών του **“αποτελούν την συντριπτική πλειοψηφία του συνολικού τηλεοπτικού προγράμματος που μεταδίδεται καθημερινά σε 24ωρη βάση, καλύπτοντας ημερησίως το σχεδόν συνολικό τηλεοπτικό χρόνο”**, οι οργανισμοί ΔΙΑΣ και ΕΡΜΕΙΑΣ αξιώνουν ο κάθε ένας από αυτούς αμοιβή, **μεγαλύτερη** από αυτήν που καταβάλλονται στα ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΑΕ, που ισχυρίζονται ότι με τις παραγωγές των μελών του καλύπτεται ημερησίως **ο σχεδόν συνολικός τηλεοπτικός χρόνος**.

10. Προς διευθέτηση των αξιώσεων όλων των παραπάνω οργανισμών, το Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο Ελλάδος ζήτησε κατ αρχάς, συνάντηση με τους εκπροσώπους και τους νομικούς συμβούλους του Οργανισμού Συλλογικής διαχείρισης ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΑΕ. Στην συνάντηση αυτή , ο εκπρόσωπος του Οργανισμού και οι νομικοί τους σύμβουλοι, παρέδωσαν πίνακες που συντάχθηκαν από τα μέλη του Οργανισμού ALPHA, ANT1, MAKEDONIA TV, ΣΚΑΙ, STAR και MEGA με βάση τα προγράμματα των άνω τηλεοπτικών σταθμών, από τους οποίους προκύπτει ότι **οι παραγωγές των μελών του άνω οργανισμού ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΑΕ αποτελούν κατά μέσο όρο την τετραετία 2015-2018, το 97,2% του συνολικά μεταδιδόμενου Ελληνικού Προγράμματος**

και το υπόλοιπο 2,8% περιλαμβάνει όλες τις ελληνικές ταινίες που μεταδόθηκαν τα έτη 2015 έως 2018, οι παραγωγοί των οποίων είναι μέλη των Οργανισμών ΔΙΑΣ,ΗΡΙΔΑΝΟΣ, ΕΡΜΕΙΑΣ, αλλά και άλλων παραγωγών που μπορεί να μην ανήκουν σε κανέναν από τους παραπάνω τρεις οργανισμούς παραγωγών Ελληνικών ταινιών. Δηλαδή οι Οργανισμοί ΔΙΑΣ,ΗΡΙΔΑΝΟΣ, ΕΡΜΕΙΑΣ, αλλά και όλοι οι παραγωγοί Ελληνικών ταινιών , αντιπροσωπεύουν το 2,8% του συνολικά μεταδομένου ελληνικού προγράμματος. Μάλιστα κατ' εκτίμηση του οργανισμού ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΑΕ, η συμμετοχή του ρεπερτορίου του οργανισμού ΔΙΑΣ στην διάρθρωση του Ελληνικού προγράμματος, εκτιμάται μεταξύ του 1/3 και 1/4 των συνολικά μεταδοθεισών ελληνικών ταινιών, **ήτοι εκτιμάται μεταξύ 0,78% έως 1,03%**. Πρακτικά αυτό σημαίνει ότι ένα Ξενοδοχείο τεσσάρων (4) αστέρων που καταβάλει στον Οργανισμό ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΑΕ 9,5€ ετησίως, θα έπρεπε να καταβάλει στον οργανισμό ΔΙΑΣ στην καλύτερη περίπτωση σύμφωνα με τα παραπάνω, το 1% του ποσού αυτού, ήτοι εννέα λεπτά (0,09€) . Αντ' αυτού, ο οργανισμός ΔΙΑΣ ζητά 15€ ,ήτοι 170 φορές περισσότερα χρήματα !

11. Βασική ευθύνη για τον κατακερματισμό της ίδιας κατηγορίας δικαιούχων , εν προκειμένω των παραγωγών οπτικοακουστικών έργων, είναι ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας, ο οποίος ενέκρινε τις άδειες λειτουργίας τεσσάρων οργανισμών για την ίδια κατηγορία δικαιούχων, κατά προφανέστατη παράβαση του νόμου και του τεκμηρίου βιωσιμότητας, για προφανείς στους παροικούντες την Ιερουσαλήμ λόγους. Ανεξαρτήτως πάντως των συνθηκών υπό τις οποίες ο ΟΠΙ χορήγησε άδεια λειτουργίας σε τέσσερις οργανισμούς παραγωγών οπτικοακουστικών έργων, συντρέχει, ιδίως σήμερα λόγω του μεγάλου πληθυσμού των συμμετεχόντων στην αγορά της παρουσίασης και διάθεσης στο κοινό πνευματικού περιεχομένου, της πολλαπλότητας τρόπων και τεχνολογιών χρήσης πνευματικών έργων και της οικονομικής συρρίκνωσης που βιώνει η χώρα μας, λόγος καθορισμού των μεριδίων αγοράς εκάστου Οργανισμού, υπό την αιγίδα του ΟΠΙ, ώστε να υπάρξει βεβαιότητα δικαίου.

12. Το Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο, αντιλαμβανόμενο και σεβόμενο τον θεσμικό του ρόλο που είναι η προστασία της Ξενοδοχίας, προς επίλυση του προβλήματος που έχει δημιουργηθεί από την καταχρηστική δράση του οργανισμού ΔΙΑΣ, αποστέλλει στον ΟΠΙ εξώδικη επιστολή/αίτηση όπου εκθέτει όλα τα παραπάνω και καλεί τον ΟΠΙ σε διαμεσολάβηση προς επίλυση του προβλήματος . Εξετάζεται επίσης να αιτηθεί το ΞΕΕ, την διαγραφή του ΟΣΔ ΔΙΑΣ λόγω ελλείψεως βιωσιμότητας, καταστρατήγησης του νόμου περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας κ.α.

13. Επιπλέον το ΞΕΕ προτείνει προς απόκρουση των αγωγών και προστασία των Ξενοδόχων τις εξής ενέργειες:

α. Την διακοπή μετάδοσης του τηλεοπτικού προγράμματος, όταν αυτό μεταδίδει έργα του ΔΙΑΣ, εφόσον αυτό είναι εφικτό τεχνικά και αποστολή σχετικής εξωδίκου γνωστοποίησεως στον ΔΙΑΣ.

β. Την ανακοίνωση των σε βάρος τους αγωγών στον ΟΣΔ «ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΑΕ» (άρθρο 91 ΚπολΔ).

γ. Την παράσταση στα δικαστήρια προς απόκρουση των αγωγών, με την εξής κυρίως επιχειρηματολογία:

1. Ενστάσεις Απαραδέκτου

1.1. Ένσταση Ελλείψεως Ενεργητικής Νομιμοποίησης

1.2. Ένσταση Ελλείψεως Εννόμου συμφέροντος

2. Ενστάσεις Αοριστίας

3. Ένσταση Καταχρηστικότητας

4. Νόμω αβάσιμο

5. Ουσία αβασιμο

6. Αίτημα αναστολής εκδόσεως αποφάσεως (249 ΚΠολΔ) μέχρις ότου εκδοθεί απόφαση διαμεσολάβησης από τον ΟΠΙ ή/και απόφαση περί διαγραφής του ΔΙΑΣ

Ειδικότερα :

Ενστάσεις

1.1. Ένσταση ελλείψεως ενεργητικής νομιμοποίησης, άλλως αοριστίας

Μεταξύ των διαδικαστικών προϋποθέσεων, που προβλέπονται από τον Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, για την παροχή έννομης προστασίας, απαιτείται και η νομιμοποίηση (ενεργητική και παθητική) των διαδίκων, η ύπαρξη της οποίας ερευνάται αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο (άρθρο 73 του ΚΠολΔ) και, μάλιστα, σε κάθε στάση της δίκης. Η νομιμοποίηση του διαδίκου απορρέει, κατά κανόνα, αμέσως, από το νόμο και, κυρίως, από διατάξεις του ουσιαστικού ή, κάποτε, και του δικονομικού δικαίου. Εκείνος ο οποίος εμφανίζεται, κατά το ουσιαστικό δίκαιο, ως δικαιούχος ή υπόχρεος, νομιμοποιείται, καταρχήν, ως ενάγων ή εναγόμενος, αντίστοιχα, συνεπώς, η νομιμοποίηση του διαδίκου, αποτελεί, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 68 του ΚΠολΔ, ουσιαστική προϋπόθεση για την παροχή δικαστικής προστασίας. Εξάλλου, από άποψη ιστορικής βάσης, η πληρότητα της αγωγής περιλαμβάνει και τα περιστατικά που δικαιολογούν και θεμελιώνουν τη νομιμοποίηση, έτσι, ώστε να παρέχεται η ευχέρεια στον εναγόμενο να αμυνθεί και στο δικαστήριο να ελέγξει τα θέματα απόδειξης. Αν, όμως, τα θεμελιωτικά της νομιμοποίησης πραγματικά περιστατικά δεν ταυτίζονται με εκείνα που συνθέτουν την ιστορική βάση της αγωγής, απαιτείται η παράθεση στην αγωγή και των γεγονότων αυτών. Διαφορετικά, αν το δικόγραφο της αγωγής είναι ελλιπές, ως προς τα στοιχεία της ενεργητικής ή παθητικής νομιμοποίησης, τότε η αγωγή είναι αόριστη και απορρίπτεται ως απαράδεκτη. Η αοριστία αυτή δεν μπορεί να συμπληρωθεί, δηλαδή, δεν μπορούν να προβληθούν πραγματικοί ισχυρισμοί που καθιστούν ορισμένη την αρχικά αόριστη αγωγή, ούτε με τις προτάσεις, ούτε με παραπομπή σε άλλα έγγραφα της δίκης, ούτε από την εκτίμηση των αποδείξεων (**ΑΠ ΟΛ 25/2008 ΝΟΜΟΣ**, ΑΠ 112/2008 ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσ 2204/2005 Αρμ 2005,1785, ΕφΔωδ 62/2004 ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 7138/2003 ΕλλΔνη 2004,821, ΕφΑιγ 266/2003 ΑρχΝ 2004,739, ΕφΑθ 11546/1995 ΕλλΔνη 2000,164 και βλ. Κ. Μακρίσου σε Κεραμέως-Κονδύλη-Νίκα, «Ερμηνεία του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας», άρθρο 216, αριθμ. 13).

Στην ένδικη αγωγή, ο ενάγων ισχυρίζεται γενικώς και αορίστως ότι έχει ως μέλη και εκπροσωπεί Έλληνες παραγωγούς κατά την έννοια του νόμου, ήτοι νομικά ή φυσικά πρόσωπα που έχουν προβεί στην πρώτη εγγραφή. Όμως, πέραν της αναλήθειας του ισχυρισμού αυτού, ως κάτωθι καταδεικνύεται και αποδεικνύεται δια των προσκομιζομένων εγγράφων μας, προκύπτει αναντίρρητα, ότι ο ενάγων ΟΥΔΟΛΩΣ

εξειδικεύει ποιός εκ των μερών του είναι πράγματι παραγωγός κατά την έννοια του νόμου (ΠΠΡΑΘ 2903/2009, νομιμοποίηση οργανισμών συλλογικής διαχείρισης. Αοριστία δικογράφου, σημ. Τ-Ε. Συνοδινού, ΔιΜΕΕ 2009, 533).

Με τον ν. 4481/2017 ισχύοντα από δημοσίευσής του στο ΦΕΚ ήτοι από 20/7/2017, καταργήθηκαν οι προηγουμένως διέπουσες τους ΟΣΔ διατάξεις των αρθ. 54-58 του βασικού ν. περί Π.Ι. 2121/1993. Έκτοτε οι ΟΣΔ διέπονται από τις ρυθμίσεις των αρθ. 1-54 του ν.4481/2017 που κλήθηκε να εναρμονίσει την ελληνική νομοθεσία με την Οδηγία για την συλλογική διαχείριση. Κατ'άρθ. 3 ν. 4481/2017 «Δικαιούχος νοείται οποιοδήποτε πρόσωπο ή οντότητα εκτός από ΟΣΔ, που κατέχει δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικό δικαίωμα, ή το οποίο δυνάμει συμφωνίας για την εκμετάλλευση των δικαιωμάτων ή εκ του νόμου, δικαιούται μερίδιο των εσόδων που προκύπτουν από τα δικαιώματα».

Όμως, όπως πιο πάνω καταδείχθηκε, τα πρόσωπα μέλη του ενάγοντος ΔΕΝ είναι δικαιούχοι των (άλλως, τινών εκ των) όλως αοριστως, ενδεικτικώς και πλημμελώς αναφερόμενων έργων.

Έτσι ενδεικτικώς, επιφυλασσόμενοι παντός νομίμου δικαιώματός μας, ιδίως αυτού να ανταποδείξουμε, εφόσον ισχυρισθεί το ενάγων και άλλα τυχόν προβληθέντα έργα, τα οποία ούτε γνωρίζουμε και κυρίως ακουσίως ημών προβλήθηκαν από ραδιοηλεκτρονικούς σταθμούς, λέγουμε ότι ΟΥΔΕΙΣ εκ των αναφερομένων μελών του ενάγοντος είναι ο προβαίνων στην πρώτη εγγραφή των κάτωθι έργων:

Τίτλος έργου	Έτος παραγωγής	Παραγωγός(πρώτης εγγραφής)
Υιέ μου υιέ μου		Λαζαρίδης
Ο Χαζοπαμπάς	1967	Σύλιας
Το χρώμα βάφτηκε Κόκκινο		Δαμασκηνός-Μιχαηλίδης
Τα 201 Καναρίνια	1964	Πάρις Τζέιμς (Πάρις Φιλμ)

1.2. Ένσταση ελλείψεως ενεργητικής νομιμοποίησης, άλλως ελλείψεως εννόμου συμφέροντος

Ο ενάγων ισχυρίζεται ότι μεταξύ του ρεπερτορίου του, -πέραν της σαφέστατης αθεράπευτης αοριστίας της αγωγής ως προς αυτό, (αλλά και της ίδιας της ιστοσελίδας του που δεν αναφέρει ουδέν άλλο στοιχείο, ειμή μόνον τον τίτλο) ανήκουν οι πιο κάτω ταινίες, πλείστες όμως εξ όσων και Κύριος οίδε πόσες άλλες, έχουν καταστεί δημόσιο κτήμα, αφού έχει παρέλθει προ πολλού η 50ετία προστασίας τους. Συγκεκριμένα:

Ο αχόρταγος 1967

Αχ αυτή η γυναίκα μου 1967 παραγωγός: Δαμασκηνός-Μιχαηλίδης

Υιέ μου Υιέ μου 1965 παραγ. Λαζαρίδης

Το χρώμα βάφτηκε κόκκινο 1966 Δαμασκηνός -Μιχαηλίδης

Τα 201 Καναρίνια 1964 Παρις Τζέιμς (Πάρις Φιλμ)

Ο χαζοπαμπάς 1967 Σύλιας

Της κακομοίρας (ή ο μπακαλόγατος) 1963

Δείτε συνημμένη κατάσταση με το ρεπερτόριο του ΔΙΑΣ και το έτος παραγωγής

I. 3. Ένσταση απαραδέκτου, άλλως αοριστίας ως προς τη δημοσίευση του ρεπερτορίου

Ούτε από την αγωγή (αλλά ούτε καν από τον ίδιο τον ιστότοπο του ΟΣΔ) προκύπτει πότε δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα το αμοιβολόγιο του αντιδίκου οργανισμού. Περαιτέρω, ούτε από την αγωγή ούτε από κανένα άλλο στοιχείο προκύπτει **πότε αναρτήθηκε στο διαδίκτυο το αναφερόμενο ρεπερτόριο**. Όμως η έλλειψη αυτή καθιστά την ένδικη αγωγή ανεπίδεκτη εκτιμήσεως, αλλά και καταχρηστική ως παράνομη, όπως προκύπτει από τον συνδυασμό των άρθρ. 23 παρ. 2 και 28 ν. 4481/2017 . Ειδικότερα, σύμφωνα με το άρθρο 23 παρ. 2 Ν. 4481/2017, «Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με ανάρτηση στην ιστοσελίδα τους, όπως και κάθε μεταβολή αυτού και κοινοποιείται στον ΟΠΙ, αμέσως, προκειμένου να αναρτηθεί και στην ιστοσελίδα του τελευταίου σε μηχαναγνώσιμο μορφότυπο, σε σταθερό σημείο απόθεσης και εφόσον είναι δυνατό καθίσταται προσβάσιμο μέσω διασυνδέσεων προγραμματισμού εφαρμογών. **Οι αναρτήσεις αυτές συνιστούν προϋπόθεση ισχύος του αμοιβολογίου. Κατά τη διαμόρφωση και εφαρμογή των αμοιβολογίων τους, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης οφείλουν να εφαρμόζουν αντικειμενικά κριτήρια, να ενεργούν χωρίς αυθαιρεσία και να μην προβαίνουν σε καταχρηστικές διακρίσεις**».

Λόγω έλλειψης αναφοράς στην ένδικη αγωγή, περί του χρόνου ανάρτησης του αμοιβολογίου στον ΟΠΙ, υπεβλήθη σχετικό αίτημα στον ΟΠΙ, ο οποίος με την υπ αριθμ πρωτοκόλλου 38116 απάντησή του μας γνωστοποίησε ότι **το ισχύον αμοιβολόγιο του Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης ΔΙΑΣ αναρτήθηκε στην ιστοσελίδα του ΟΠΙ στις 12/10/2018**. (δείτε συνημμένη βεβαίωση). Συνεπώς οιαδήποτε αμοιβή οφείλεται μετά τις 12/10/2018.

II. 4. Ένσταση αοριστίας ως προς τα προστατευόμενα έργα:

Ο ενάγων ΟΣΔ δεν αναφέρει στοιχεία όλως απαραίτητα για τον ορισμό των (έστω δειγματοληπτικό) των έργων που ανήκουν στο ρεπερτόριο, όπως π.χ. το έτος παραγωγής τους, τον παραγωγό πρώτης εγγραφής τους, τους συντελεστές, στοιχεία που είναι απαραίτητα για το ορισμένο της αγωγής.

II. 5 Ένσταση αοριστίας ως προς την ισχυριζόμενη χρήση των δήθεν προστευόμενων έργων υπό του ξενοδοχείου

II. 6. Ένσταση αοριστίας ως προς το ποσοστό ρεπερτορίου του σε σχέση με το σύνολο της τηλεοπτικής αναμετάδοσης

Ομοίως πάσχει από αοριστία η αγωγή, δεδομένου ότι δεν προσδιορίζει ποιο το ποσοστό των δήθεν αναμεταδοθεισών ταινιών στο σύνολο της τηλεοπτικής αναμετάδοσης, κριτήριο απαραίτητο για να υπολογισθεί η αξία της χρήσης, η αξία της ισχυριζόμενη ως δέουσας αμοιβής και κατά συνέπεια και της αιτιούμενης αποζημίωσης. (βλ. ΠΠρΑθ. 1075/2010 ΝΟΜΟΣ).

II. 7. Ένσταση αοριστίας ως προς την συμβολή της χρήσης στη επιχειρηματική μας δράση

II. 8. Ένσταση αοριστίας ως προς τα κριτήρια καθορισμού του αμοιβολογίου:

Ελλείπουν παντελώς τα κριτήρια βάσει του οποίων καθορίσθηκε το αναφερθέν αμοιβολόγιο.

III. 9. Ένσταση απαραδέκτου, άλλως καταχρηστικότητας, άλλως νόμου αβάσιμο

Δυνάμει του αρθ.6 παρ. 1 ν. 4481/2017 οι ΟΣΔ οφείλουν να «η) δημοσιοποιούν και αναρτούν στις ιστοσελίδες τους τις πληροφορίες που απαιτούνται σύμφωνα με το αρθ. 28», ήτοι μεταξύ άλλων α) το καταστατικό, ... γ) τις τυποποιημένες συμβάσεις αδειών, δ) συμφωνίες με αντιπροσωπευτικές ενώσεις χρηστών ζ) τα έξοδα διαχείρισης.. ...ι) την χρήση των διανεμητέων ποσών ,... η) τα δικαιώματα των δικαιούχων που περιλαμβάνονται στις παρ. 1-5 του αρθ. 12, ιθ) το ρεπερτόριό του. Όμως ο ενάγων δεν πληροί τον όρο του νόμου καθώς ούτε στην ένδικη αγωγή, ούτε στην ιστοσελίδα του αναφέρει κατά τρόπον ορισμένο το ρεπερτόριό του. Ειδικότερα, αναφέρει τίτλους ταινιών και μόνον, χωρίς κανένα άλλο απολύτως στοιχείο αναγκαίο για το ορισμένο του έργου, την ταυτοποίησή του. Κυρίως, παρανόμως δεν αναφέρει το έτος παραγωγής ώστε να μην καθίσταται δυνατόν να διαπιστώνεται εάν τα περιλαμβανόμενα στο αναφερθέντων ως ρεπερτόριό του έργα είναι πράγματι προστατευτέα ή έχουν καταστεί δημόσιο κτήμα, αφού έχει παρέλθει η κατά νόμον 50ετή διάρκεια προστασίας τους.

III. 10. Ένσταση καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος

Η αγωγή ασκείται καταχρηστικά, αφ ενός μεν διότι ο οργανισμός ΔΙΑΣ εκπροσωπεί ένα μικρό μέρος του παλαιού Ελληνικού κινηματογράφου που έχει παρουσιαστεί μέσω της ελληνικής τηλεόρασης σε ποσοστό 1% επί του συνολικού ελληνικού προγράμματος των καναλιών ,ήτοι είναι άνευ ουσιαστικής αξίας, αφ ετέρου δε διότι οδηγεί σε αδικαιολόγητο και παράνομο πλουτισμό, ως αιτούμενη δύο ή τρεις φορές αντίτιμο για την ίδια παροχή. Ο ενάγων, άλλως έκαστο εκ των μελών του, έχει ήδη αμειφθεί όχι μία αλλά πολλές φορές για αυτήν ακριβώς την ίδια, μία και μόνη χρήση, στην οποία ημείς ΟΥΔΟΛΩΣ επεμβαίνουμε ούτε έχουμε την παραμικρή δυνατότητα να επέμβουμε. Συγκεκριμένα, έχει ενοικιάσει την ταινία για προβολή στον τηλεοπτικό σταθμό, εισπράττοντας υψηλότερη αμοιβή που ανέρχεται κατά μέσο όρο σε 3.000€, φθάνει δε ενίοτε κα τις 7.000-8.000€. Επίσης έχει λάβει και άλλη αμοιβή ως παραγωγός από την συνδρομητική ή δορυφορική τηλεόραση (π.χ. NOVA) αλλά και από άλλες υπηρεσίες (π.χ. pay tv).

Το αιτούμενο εδώ δικαίωμα αποτελεί απόλυτο και αποκλειστικό δικαίωμα εκάστου ενός εκ των παραγωγών το οποίο έχει ασκήσει ατομικά ή συλλογικά δια της παροχής αδειας και παροχής του υλικού φορέα με το οπτικοακουστικό έργο στον ραδιοτηλεοπτικό

οργανισμό τον οποίον αδειοδοτεί να προβάλλει κατά τα μεταξύ τους συμφωνηθέντα. Το αιτούμενο δικαίωμα των παραγωγών οπτικοακουστικών έργων **έχει αναλωθεί** με την πράξη εκμετάλλευσης που οι ίδιοι επέτρεψαν στο ραδιοτηλεοπτικό οργανισμό. Όταν δε επέτρεψαν αυτή, είχαν υπόψιν τους όλο το ελληνικό τηλεθέαμον κοινό (είτε ευρίσκεται σπίτι του είτε σε δωμάτιο ξενοδοχείου). Βλ. και κάτωθι για την έννοια του «νέου κοινού». Επίσης δεν πρέπει να συγχέεται με την αναμετάδοση του προγράμματος σε χώρο συνάθροισης κοινού ,π.χ. σε καφετέρια, μπαρ ακόμη και εντός του ξενοδοχείου, ήτοι σε χώρους συνάθροισης/εστίασης με αντίτιμο.

III. 11. Καταχρηστικότητα (έλλειψη αναλογικότητας) ως προς το αμοιβολόγιο

III. 11.1. Σύμφωνα με το άρθρο 23 παρ. 2 Ν. 4481/2017, «Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με ανάρτηση στην ιστοσελίδα τους, όπως και κάθε μεταβολή αυτού και κοινοποιείται στον ΟΠΙ, αμέσως, προκειμένου να αναρτηθεί και στην ιστοσελίδα του τελευταίου σε μηχαναγνώσιμο μορφότυπο, σε σταθερό σημείο απόθεσης και εφόσον είναι δυνατό καθίσταται προσβάσιμο μέσω διασυνδέσεων προγραμματισμού εφαρμογών. **Οι αναρτήσεις αυτές συνιστούν προϋπόθεση ισχύος του αμοιβολογίου.** Κατά τη διαμόρφωση και εφαρμογή των αμοιβολογίων τους, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης οφείλουν να εφαρμόζουν αντικειμενικά κριτήρια, να ενεργούν χωρίς αυθαιρεσία και να μην προβαίνουν σε καταχρηστικές διακρίσεις».

Εν προκειμένω, το αμοιβολόγιο του αντίδικου αναρτήθηκε στον ΟΠΙ στις 12/10/2018, όπως αυτό αποδεικνύεται από την υπ αριθμ πρωτοκόλλου 38116/2019 βεβαίωση του ΟΠΙ και απαραδέκτως αναφέρεται σε αυτό ο αντίδικος. Επομένως προς της 12/10/2018, ο αντίδικος δεν δικαιούται καμίας αμοιβής.

III .11.2 Σύμφωνα με το άνω άρθρο 23 παρ. 2 «Κατά τη διαμόρφωση και εφαρμογή των αμοιβολογίων τους οι ΟΣΔ οφείλουν να εφαρμόζουν αντικειμενικά κριτήρια, να ενεργούν χωρίς αυθαιρεσία και να μην προβαίνουν σε καταχρηστικές διακρίσεις». Ο ενάγων, πέρα από κάθε έννοια ευλόγου και δικαίου και κατά παράβαση της αρχής της αναλογικότητας και του άρθρου 23 του Συντάγματος, εκθέτει ως δήθεν εύλογες τις αμοιβές του αμοιβολογίου του, στις οποίες υπολογίζει και την αιτηθείσα αποζημίωση (βλ. ad hoc ΑΠ 438/2018, ΝΟΜΟΣ). Η αντίθεση του δημοσιευμένου αμοιβολογίου στην συνταγματική επιταγή της αναλογικότητας, προκύπτει από τα εξής στοιχεία:

(α) το επικαλούμενο ρεπερτόριο αντιστοιχεί σε λιγότερο από το 1% του συνολικού αριθμού των οπτικοακουστικών έργων που προβάλλονται τηλεοπτικώς.

(β) δεν αναφέρεται ποια η υπολογιζόμενη πληρότητα, κριτήριο αναγκαίο για τον καθορισμό της αμοιβής

(γ) δεν αναφέρεται ποια η συμβολή των επικαλούμενων ως παρουσιασθέντων έργων στο κοινό στην επιχειρηματική δράση μας.

Όλα τα άνω στοιχεία (και ιδίως τα β, γ) είναι όλως απαραίτητα, όχι μόνον για τον καθορισμό του αμοιβολογίου, αλλά και για το ορισμένο της αγωγής.

Η καταχρηστικότητα της αιτούμενης αποζημίωσης γίνεται εισέτι πιο κατανοητή, δεδομένου ότι είμεθα υποχρεωμένοι εκ του νόμου να παρέχουμε τηλεόραση στα δωμάτια μας ως ξενοδοχειακές επιχειρήσεις

IV. 12 Νόμω αβάσιμο

IV.12.1 Η αιτιολογική σκέψη 23 της οδηγίας 2001/29 έχει ως εξής: «Η παρούσα οδηγία θα πρέπει να εναρμονίσει περαιτέρω το δικαίωμα του δημιουργού να παρουσιάζει στο κοινό. Θα πρέπει να θεωρηθεί κατά ευρεία έννοια ότι καλύπτει κάθε παρουσίαση σε κοινό το οποίο δεν παρίσταται στον τόπο της παρουσίασης. Το δικαίωμα αυτό θα πρέπει να καλύπτει κάθε σχετική μετάδοση ή αναμετάδοση ενός έργου στο κοινό με ενσύρματα ή ασύρματα μέσα, συμπεριλαμβανομένης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής. Το δικαίωμα αυτό δεν θα πρέπει να καλύπτει άλλες πράξεις.»

Από το άρθρο 3 της Οδηγίας 2001/29 προκύπτει ότι κάθε παρουσίαση στο κοινό, συμπεριλαμβανομένης της διαθέσεως προστατευόμενων έργων ή αντικειμένων, προϋποθέτει άδεια του δικαιούχου των δικαιωμάτων, εξυπακουσμένου ότι, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 23 της οδηγίας αυτής, το δικαίωμα παρουσίασεως έργων στο κοινό θα πρέπει να θεωρηθεί κατά ευρεία έννοια ως καλύπτον κάθε μετάδοση ή αναμετάδοση ενός έργου στο κοινό με ενσύρματα ή ασύρματα μέσα, συμπεριλαμβανομένης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής.

Κατά παγία νομολογία του ΔΕΕ, λαμβανομένης της απαιτήσεως για ενότητα και συνοχή της έννομης τάξης της Ευρωπαϊκής Ένωσης, οι έννοιες που χρησιμοποιούνται στο σύνολο των ως άνω οδηγιών πρέπει να έχουν την ίδια σημασία, εκτός αν ο νομοθέτης της ΕΕ έχει εκφράσει εντός συγκεκριμένου νομικού πλαισίου, διαφορετική βούληση. Επίσης, το αρθ. 3 παρ. 1 Οδ. 2001/29 πρ να ερμηνεύεται στο μέτρο του δυνατού υπό το πρίσμα του Διεθνούς δικαίου και ειδικότερα της WCT, WPPT και των αρθ. 1-21 Συμββέρνης (SGAE σκ. 35, 40, 41) και Football Ass Prem. League (υποθ C- 403/08 και 429/08).

Συναφώς, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η έννοια της «παρουσιάσεως στο κοινό» απαρτίζεται από δύο σωρευτικά στοιχεία, ήτοι

- (1) μια «πράξη παρουσίασεως» έργου και την παρουσίαση του έργου αυτού
- (2) σε «κοινό» (απόφαση της 31ης Μαΐου 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2015:379, σκέψη 37).

Για να emπίπτουν οι μεταδόσεις στην έννοια της «παρουσιάσεως στο κοινό», κατά το άρθρο 3 παρ. 1 της Οδηγίας 2001/29, πρέπει όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 41 αποφάσεως Reha, τα προστατευόμενα έργα να παρουσιάζονται πράγματι σε «κοινό» (απόφαση της 31ης Μαΐου 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2015:379, σκέψη 40). Η έννοια του «κοινού» αναφέρεται σε έναν απροσδιόριστο αριθμό δυνητικών αποδεκτών, ενώ εξάλλου προϋποθέτει και έναν αρκετά μεγάλο αριθμό προσώπων (απόφαση της 31ης Μαΐου 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2015:379, σκέψη 41).

Υπό όλες όμως τις περιστάσεις (και ιδίως στην ένδικη όπου η αναμετάδοση γίνεται με τον ίδιο ακριβώς τρόπο/μέσο/τεχνική (ραδιοτηλεοπτική) μετάδοση, η παγιωμένη πλέον νομολογία του ΔΕΕ απαιτεί προκειμένου να υφίσταται (δευτερογενής) παρουσίαση στο κοινό πρέπει επιπροσθέτως ν' αποκτά πρόσβαση στο ραδιοτηλεοπτικό έργο ένα νέο κοινό, ήτοι ένα κοινό το οποίο **δεν είχε ληφθεί υπόψιν από τους (δημιουργούς) δικαιούχους των προστατευόμενων έργων** όταν επέτρεψαν την χρήση τους μέσω της παρουσίασεώς τους στο αρχικό κοινό (μεταξύ πολλών Football Ass Prem League).

Στην κρινόμενη περίπτωση, γίνεται φανερό ότι ΔΕΝ υπάρχει νέο κοινό, καθώς οι λιγοστοί Έλληνες πελάτες που φιλοξενούνται στο ξενοδοχείο μας, εφόσον το επιθυμούσαν θα έβλεπαν το ίδιο πρόγραμμα και στο σπίτι τους.

Ομως πέραν των ανωτέρω, έχει σημασία αν μία «παρουσίαση» κατά την έννοια του αρθ 3 παρ. 1 Οδ. 2001/29 έχει κερδοσκοπικό χαρακτήρα **ειδικά για μια Ξενοδοχειακή**

επιχείρηση . Εν προκειμένω απάντηση δίδεται στις από 25/10/2016 προτάσεις του Γενικού Εισαγγελέα στην υπόθεση C-641/15 του Ευρωπαϊκού δικαστηρίου που δέχεται επί λέξει τα εξής:

“26...Ωστόσο, η καταβολή αντιτίμου για δωμάτιο ξενοδοχείου δεν συνιστά καταβολή αντιτίμου έναντι παρακολούθησης προγραμμάτων στο μέρος αυτό, αλλά έναντι διανυκτέρευσης. Η παροχή τηλεοπτικών προγραμμάτων αποτελεί απλώς μια πρόσθετη υπηρεσία, την οποία ο πελάτης θεωρεί αναμενόμενη όπως ακριβώς το τρεχούμενο νερό, τα ποτά ή τη σύνδεση με το διαδίκτυο.

27.... Το ίδιο ισχύει και στην περίπτωση των δωματίων ξενοδοχείου, όπου η καταβολή αντιτίμου συνιστά την τιμή διανυκτέρευσης, η παροχή δε τηλεοπτικών προγραμμάτων αποτελεί στην καλύτερη περίπτωση πρόσθετο, μη συστατικό στοιχείο του τιμήματος αυτού.

28. Δεν με πείθει εν προκειμένω το επιχείρημα της προσφεύγουσας της κύριας δίκης ότι η παροχή συσκευής τηλεόρασης στο δωμάτιο παρέχει τη δυνατότητα αύξησης της τιμής διανυκτέρευσης, οπότε μέρος του τιμήματος αυτού πρέπει να θεωρηθεί ως αντίτιμο καταβαλλόμενο έναντι της δυνατότητας παρακολούθησης τηλεοπτικών προγραμμάτων. Πρώτον, το γεγονός ότι η παροχή τηλεοπτικών προγραμμάτων στο δωμάτιο ενδέχεται να βελτιώσει τα ποιοτικά χαρακτηριστικά του ξενοδοχείου, και ως αποτέλεσμα να επηρεάσει την τιμή της διανυκτέρευσης, δεν μεταβάλλει το γεγονός ότι πρόκειται για συνολική τιμή της υπηρεσίας διανυκτέρευσης στην οποία εντάσσονται πολυάριθμα στοιχεία, ένα εκ των οποίων είναι και η δυνατότητα παρακολούθησης τηλεοπτικών προγραμμάτων. Το ύψος της τιμής για την υπηρεσία αυτή εξαρτάται από πλήθος παραγόντων και είναι δίχως αμφιβολία δύσκολο να διευκρινιστεί σε ποιο βαθμό η δυνατότητα παρακολούθησης τηλεοπτικών προγραμμάτων διαμορφώνει την τιμή αυτή.

29.Αξίζει εν προκειμένω να υπογραμμιστεί ότι η παροχή τηλεοπτικού σήματος σε δωμάτιο ξενοδοχείου αποτελεί πρόσθετη υπηρεσία σε σχέση με τη βασική υπηρεσία της διανυκτέρευσης, και όχι αντιστρόφως. Δεν ευσταθεί επομένως το επιχείρημα που προέβαλε η προσφεύγουσα της κύριας δίκης με τις παρατηρήσεις της στην παρούσα υπόθεση και το οποίο στηρίζεται σε σύγκριση της υπηρεσίας διανυκτέρευσης σε δωμάτιο ξενοδοχείου με πρόσθετες υπηρεσίες, για παράδειγμα γαστρονομικές, παρεχόμενες στο πλαίσιο προβολών σε μέρη όπως είναι, μεταξύ άλλων, οι κινηματογράφοι. Είναι προφανές ότι η παροχή τέτοιων πρόσθετων και έναντι πρόσθετου τιμήματος υπηρεσιών δεν αποκλείει το να θεωρηθεί μια παρουσίαση προγραμμάτων στο κοινό ως πραγματοποιούμενη σε μέρος όπου η είσοδος επιτρέπεται στο κοινό έναντι καταβολής αντιτίμου, στην περίπτωση που, επιπλέον, εισπράττεται αντίτιμο για την ίδια τη συμμετοχή στην προβολή, όπως για παράδειγμα είναι το εισιτήριο κινηματογράφου. Αυτή όμως η περίπτωση είναι εντελώς διαφορετική από την περίπτωση της διανυκτέρευσης σε ξενοδοχείο.

31.Εν προκειμένω, είναι αρκετά σύνηθες η επίσκεψη στο καφέ/εστιατόριο να έχει de facto ως σκοπό την παρακολούθηση τηλεοπτικής μετάδοσης, ενώ η κατανάλωση να έχει απλώς πρόσθετο χαρακτήρα· αντιθέτως, η ενοικίαση δωματίου ξενοδοχείου σπανιότατα αποσκοπεί στην παρακολούθηση σε αυτό τηλεοπτικών προγραμμάτων. Ως εκ τούτου, η υπηρεσία παροχής τηλεοπτικού σήματος σε δωμάτιο ξενοδοχείου επίσης δεν έχει, αντιθέτως προς τα υποστηριζόμενα από την προσφεύγουσα της κύριας δίκης, ανεξάρτητο οικονομικό χαρακτήρα.

40.Με τις παρατηρήσεις της στην παρούσα υπόθεση, η προσφεύγουσα της κύριας δίκης προβάλλει επίσης ένα επιχείρημα οικονομικής φύσης. Σύμφωνα με το επιχείρημα αυτό, οι φορείς που εκμεταλλεύονται ξενοδοχεία επωφελούνται από οικονομικό πλεονέκτημα αντλούμενο από την προσφορά τηλεοπτικών προγραμμάτων στα δωμάτια (η δυνατότητα πρόσβασης σε τηλεοπτικά προγράμματα βελτιώνει τα ποιοτικά χαρακτηριστικά του ξενοδοχείου και, συνακόλουθα, αυξάνει την τιμή διανυκτέρευσης), πράγμα το οποίο δεν θα ήταν εφικτό χωρίς την παροχή των υπηρεσιών των ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών, ενώ ταυτοχρόνως οι τελευταίοι

αυτοί οργανισμοί δεν συμμετέχουν αναλογικώς στα σχετικά οφέλη.

41.Όσον αφορά το επιχείρημα αυτό, πρέπει καταρχάς να επισημανθεί ότι αν δεν υπήρχε παροχή υπηρεσιών εκ μέρους των ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών, στην πραγματικότητα δεν θα υπήρχε ούτε προσφορά ούτε ζήτηση για τις υπηρεσίες αυτές, μεταξύ άλλων, στα δωμάτια των ξενοδοχείων. Ο ισχυρισμός αυτός είναι επομένως αυτονόητος, και αφορά στον ίδιο βαθμό όλες τις υπηρεσίες που παρέχονται στα ξενοδοχεία.

42.Όσον αφορά το ζήτημα της συμμετοχής στα οικονομικά πλεονεκτήματα, υπενθυμίζεται ότι η πλειονότητα των τηλεοπτικών προγραμμάτων μεταδίδεται στο πλαίσιο της αποκαλούμενης ελεύθερης λήψης, πράγμα που σημαίνει ότι ο ραδιοτηλεοπτικός οργανισμός δεν εισπράττει κανένα αντίτιμο για τη λήψη του τηλεοπτικού προγράμματος. Ωστόσο, ο ραδιοτηλεοπτικός οργανισμός αποκτά έσοδα από τις διαφημίσεις και από άλλες μορφές εμπορικής επικοινωνίας (ή, στην περίπτωση δημόσιων ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών, από επιδοτήσεις διαφόρων ειδών), η τιμή των οποίων (δηλαδή το κόστος του τηλεοπτικού χρόνου το οποίο εισπράττει ο ραδιοτηλεοπτικός οργανισμός από τους διαφημιζόμενους) εξαρτάται μεταξύ άλλων από τον αναμενόμενο αριθμό των τηλεθεατών. Επομένως, η αύξηση του δυνητικού αριθμού των τηλεθεατών, στο μέτρο που η λήψη του προγράμματος του ραδιοτηλεοπτικού οργανισμού είναι εφικτή και στα δωμάτια ξενοδοχείων, συμβάλλει στην αύξηση και των εσόδων του οργανισμού αυτού, αν και στην πραγματικότητα η συμβολή αυτή είναι περιορισμένης έκτασης. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί δεν συμμετέχουν καθόλου στα οικονομικά οφέλη που προκύπτουν από τη δυνατότητα παρακολούθησης τηλεοπτικών προγραμμάτων σε δωμάτια ξενοδοχείων (18).

43.Κατά τα λοιπά, όσον αφορά την επίδραση που ασκεί στα ποιοτικά στοιχεία ενός ξενοδοχείου η δυνατότητα παρουσίασης τηλεοπτικών προγραμμάτων στα δωμάτια του οικείου ξενοδοχείου, επίδραση που υπογραμμίστηκε έντονα από την προσφεύγουσα της κύριας δίκης, πρέπει να επισημανθεί ότι, στην πραγματικότητα, η υπηρεσία αυτή είναι σήμερα τόσο διαδεδομένη, ώστε μόνον τα χαμηλότερου επιπέδου ξενοδοχεία δεν την προσφέρουν. Με άλλα λόγια, η δυνατότητα παρουσίασης τηλεοπτικών προγραμμάτων σε δωμάτια αποτελεί στην πράξη αναγκαία προϋπόθεση για την άσκηση δραστηριότητας εκμετάλλευσης ξενοδοχείου σε μέσο ή υψηλό επίπεδο.

44. Ωστόσο, το άρθρο 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2006/115 χορηγεί στους ραδιοτηλεοπτικούς οργανισμούς όχι μόνον το δικαίωμα σε αμοιβή, όπως για παράδειγμα την προβλεπόμενη στο άρθρο 8, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής, αλλά και αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν την παρουσίαση των προγραμμάτων τους στο κοινό. Τούτο σημαίνει ότι οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί έχουν δικαίωμα να αντιταχθούν στην εκ μέρους συγκεκριμένου φορέα παρουσίαση των προγραμμάτων τους στο κοινό. Αν γινόταν δεκτό ότι το δικαίωμα αυτό περιλαμβάνει και την παρουσίαση προγραμμάτων σε δωμάτια ξενοδοχείων, τούτο θα ισοδυναμούσε με παροχή στους ραδιοτηλεοπτικούς οργανισμούς της δυνατότητας να αποφασίζουν αν κάποιος μπορεί να παρέχει ξενοδοχειακές υπηρεσίες ή όχι. Είναι βεβαίως αληθές ότι τα συμβαλλόμενα μέρη της Σύμβασης της Ρώμης επιδίωκαν στην πραγματικότητα να παράσχουν στους ραδιοτηλεοπτικούς οργανισμούς τη δυνατότητα να απαγορεύουν τις δημόσιες, έναντι καταβολής αντιτίμου, προβολές των προγραμμάτων τους, εντούτοις σκοπός τους ασφαλώς δεν ήταν να χορηγήσουν στους οργανισμούς αυτούς δικαίωμα να αποφασίζουν κατά πόσον άλλοι φορείς μπορούν να ασκούν δραστηριότητα άλλων ειδών, στο πλαίσιο των οποίων η παρουσίαση τηλεοπτικών προγραμμάτων έχει απλώς παρεμπίπτοντα χαρακτήρα (19). Επομένως, η ερμηνεία της ανωτέρω διάταξης την οποία προτείνει η προσφεύγουσα της κύριας δίκης είναι προδήλως αντίθετη προς τους σκοπούς της Σύμβασης της Ρώμης, και, ως εκ τούτου, προς τη βούληση του νομοθέτη της Ένωσης.”

Συμπερασματικά επί του νόμου Βασίμου:

Παρουσίαση στο κοινό συντρέχει στις περιπτώσεις κατά τις οποίες ένας φορέας παρεμβάλλεται με πλήρη επίγνωση των συνεπειών της συμπεριφοράς του, για να παράσχει πρόσβαση σε προστατευόμενο περιεχόμενο ελλείψει δε της παρέμβασης αυτής, η πρόσβαση σε αυτό δεν θα ήταν, καταρχήν δυνατή. Η έννοια της παρουσίασης στο κοινό καλύπτει κάθε πράξη μετάδοσης ή και αναμετάδοσης η οποία λαμβάνει χώρα βάσει της συγκεκριμένης τεχνικής μεθόδου, **διαφορετικής** εκείνης που χρησιμοποιείται για την αρχική πράξη παρουσίαση (ITV Broadcasting σκ. 26).

Η έννοια του κοινού αναφέρεται σε ένα απροσδιόριστο αριθμό δυνητικών αποδεκτών και προϋποθέτει ένα αρκετά μεγάλο αριθμό προσώπων (SGAE σκ. 37-38) που έχουν ταυτόχρονα ή διαδοχικά πρόσβαση σε αυτό το περιεχόμενο (ITV Broadcasting σκ. 33, SGAE σκ. 39). Όταν η δευτερεύουσα πράξη παρουσίασης γίνεται με την ίδια τεχνική μέθοδο όπως και η αρχική, το κοινό το οποίο αποκτά πρόσβαση, πρέπει να είναι νέο, δηλ. κοινό το οποίο **δεν είχε ληφθεί υπόψιν από τον δικαιούχο όταν είχε επιτρέψει την αρχική παρουσίαση (Svensson σκ. 24).**

Το κριτήριο του νέου κοινού πρέπει να λαμβάνεται υπόψιν και στις περιπτώσεις παρουσίασης στο κοινό εισφορών προστατευόμενων με συγγενικά δικαιώματα κατ'εφαρμογή του αρθ.8 παρ. 2 Οδ. 2006/115 (PPL σκ.50). Στην ένδικη περίπτωση ΔΕΝ υφίσταται «νέο» κοινό όπως παγίως απαιτεί το ΔΕΕ προκειμένου να διαπιστώσει την ύπαρξη «παρουσίασης στο κοινό», **ιδίως σε περίπτωση που, όπως στην κρινόμενη, χρησιμοποιείται η ίδια τεχνική, ήτοι εδώ το επίγειο ραδιοτηλεοπτικό σήμα).**

Σε κάθε περίπτωση, η Ξενοδοχειακή επιχείρηση δεν απολαμβάνει όφελος από την μετάδοση των προγραμμάτων του αντιδίκου οργανισμού.

IV.12.2 Ως προς ΤΗΝ ΕΔΩ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΥΠΟ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΜΕΤΑΔΟΣΗ (WIFI κ.λπ)

Η παροχή υποδομής για σύνδεση των επισκεπτών/πελατών στο διαδίκτυο, συνιστά απλή παροχή υλικών μέσων προς συμμετοχή των πελατών τους στην Κοινωνία της πληροφορία και επομένως δεν είναι εκούσια (του ξενοδόχου) πράξη παρουσίασης στο κοινό. Κυρίαρχη πράξη στην περίπτωση αυτή είναι εκείνη του πελάτη, ενώ ο ξενοδόχος πληροί την συνταγματική τριτενεργούσα υποχρέωση (αρ. 5Α παρ.2 Σ) να παρέχει πρόσβαση στο διαδίκτυο, προς πάσης φύσεως πληροφορία, όσο και προς θέαση/ακρόαση πνευματικού έργων/συμβολών/εκπομπών από διαδικτυακό ιστότοπο επιλογής του πελάτη (δείτε AD Hoc απόφαση Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών 7519/2017 που δέχεται επί λέξει :**“20. Αντίθετα, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ο ξενοδόχος προβαίνει σε παρουσίαση έργων στο κοινό με την παροχή υποδομής, ώστε να αποκτήσουν οι πελάτες της ξενοδοχειακής μονάδας ασύρματη πρόσβαση στο διαδίκτυο και να συνδεθούν σε ιστοσελίδες όπου (ανα)μεταδίδονται ψηφιακά προγράμματα ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών. Τούτο δε, διότι μόνη η πράξη αυτή, χωρίς να συνοδεύεται από έτερες περιστάσεις, π.χ. την αυτόματη - χωρίς παρέμβαση του πελάτη - σύνδεση σε συγκεκριμένη ιστοσελίδα, η οποία παρουσιάζει στο κοινό τέτοια προγράμματα (πρβλ. τα πραγματικά περιστατικά στις υποθέσεις Stichting Brein I και Stichting Brein II), δεν συνιστά «εκούσια πράξη παρουσίασης» εκ μέρους του έχοντος την εκμετάλλευση του ξενοδοχείου, αλλά απλή παροχή υλικών μέσων προς συμμετοχή των πελατών του στην κοινωνία της πληροφορίας κατά την έννοια της εικοστής έβδομης αιτιολογικής σκέψης της οδηγίας (βλ. Π. Παπαρσενίου, ό.π., σελ. 131 - 132, 150). Κυρίαρχη πράξη στην περίπτωση αυτή είναι εκείνη του πελάτη, ο οποίος χρησιμοποιεί δικό του (φορητό) Η/Υ προς θέαση προστατευόμενων έργων από διαδικτυακό ιστότοπο της δικής του αποκλειστικά επιλογής (πρβλ. Γ. Πάνου, Συσκευές ραδιοφώνου και τηλεόρασης στα δωμάτια των ξενοδοχείων, Αρμ. 2012, 1213, ιδίως 1229)...]**

IV.12.3 ΑΠΟΥΣΙΑ σταδίου ΚΑΛΟΠΙΣΤΩΝ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΕΩΝ υπαιτιότητα του ενάγοντος (v.4481/2017).

Ο οργανισμός ΔΙΑΣ, ΟΥΔΕΝ επικαλείται για προηγούμενη όχληση, άλλως για προηγηθείσα διαπραγμάτευση μεταξύ ημών. Η εν λόγω επίκλησή μας έχει ιδιαίτερη σημασία, καθώς ΑΔΥΝΑΤΟΥΜΕ να γνωρίζουμε εκ των προτέρων (!) τι πρόκειται να προβληθεί στα τηλεοπτικά κανάλια! Παράλληλα, αδυνατούσαμε να ερευνήσουμε τυχόν μετάδοση ρεπερτορίου προστατευμένου και εκπροσωπούμενου υπό του ενάγοντος, καθώς είχαμε ήδη συμβληθεί με τον ΟΣΔ ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ Α.Ε. ο οποίος μας είχε διαβεβαιώσει -και είχαμε καλοπίστως πεισθεί- ότι καλυπτόμεθα για το σύνολο του ραδιοτηλεοπτικού προγράμματος.

IV.12.4 ΑΔΙΚΟΠΡΑΞΙΑ – ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ Προϋποθέσεις -Υπαίτια παράβαση νόμου / Αποζημίωση για παραβίαση συγγενικού δικ/τος

Ο αντίδικος ΟΣΔ ισχυρίζεται ότι υπαιτίως προσβάλλαμε το συγγενικό του δικαίωμα. Ωστόσο εμείς, ούτε γνωρίζαμε ούτε μπορούσαμε να γνωρίζουμε τι θα προβληθεί ώστε να επιδιώξουμε τη λήψη αδειας υπό του ενάγοντος. Διότι, κατά παγία ελληνική και κοινοτική νομολογία, η υπαίτια παράβαση δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικού σημαίνει γνώση, όμως εμείς δεν είχαμε γνώση τί επρόκειτο να προβληθεί στην τηλεόραση! Αλλωστε υπαιτιότητα κατά τα άρθρα 13 -12 Οδηγίας σημαίνει «έπραξε ενώ ευλόγως θα όφειλε να γνωρίζει».

Περαιτέρω, το αρθ. 13 της ΟΔ. 2004/48 με τίτλο «αποζημίωση» ρυθμίζει και εναρμονίζει το δίκαιο της αποζημίωσης λόγω προσβολής οιουδήποτε δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας εθνικού ή κοινοτικού. Η συγκεκριμένη αποζημίωση οφείλει να είναι αντίστοιχη προς την πραγματική ζημία. Ο αντίδικος ουδόλως επικαλείται ποια είναι η συνήθως καταβαλλόμενη αμοιβή.

Σε κάθε περίπτωση, το ύψος του αμοιβολογίου είναι δυσανάλογο και πρέπει **να μειωθεί στο προσήκον μέτρο, ήτοι σε 0,09 λεπτά ανά δωμάτιο, σύμφωνα με όσα αναλυτικά αναφέρονται παραπάνω.**

Επίσης η αξιούμενη στο διπλάσιο αποζημίωση αντίκειται στο άρθρο 23 του Συντάγματος και στην αρχή της αναλογικότητας.

V.13 Άρνηση της αγωγής- Επί του πραγματικού

Ο ενάγων ΟΣΔ αναφέρει ΨΕΥΔΩΣ ότι τα μέλη του είναι παραγωγοί οπτικοακουστικών έργων υπό την έννοια του νόμου (αρθ 47 παρ 3) ήτοι είναι αυτοί που πραγματοποίησαν την πρώτη εγγραφή.

Επίσης αποκρύπτει ότι οι περισσότερες από τις ταινίες του είναι πλέον εκτός προστασίας.

Κάθε Ξενοδοχειακή επιχείρηση, πρέπει να κάνει αναφορά στις συγκεκριμένες συνθήκες που το καταλαμβάνουν, προς άρνηση της προσβολής και υπαιτιότητας. Για παράδειγμα συσχέτιση αριθμού Ελλήνων και αλλοδαπών πελατών, πληρότητες, εποχικότητα κ.λ.π.

V.14. Αίτημα αναστολής εκδόσεως αποφάσεως (249 ΚΠολΔ) μέχρις ότου εκδοθεί

α

π

ό

φ

α

σ

η

δ

ι